

man det i saa Henseende i første Række for paakrævet, at der som nu er en vis Adgang til at foreskrive Tvangsindlæggelse, naar en Patient, der lider af smittefarlig Kønssygdom, gør sig skyldig i grov eller gentagen Forsømmelse ved Gennemførelsen af den af Lægen paabudte Behandling, og specielt, naar han ikke overholder de af Lægen givne Paalæg eller Forskrifter til Forebyggelse af Smitte. Er saadan Forsømmelse grov eller gentagen, er det baade rimeligt og paakrævet, at der aabnes Adgang til at indlægge den paagældende paa Sygehus for at søge ham helbredt og for at forhindre ham i at udbrede Smitten. Endvidere maa der aabnes Adgang til Tvangsindlæggelse af Personer, der med Føje er mistænkt for erhvervsmæssigt at udøve Utugt. Af Hensyn til det ønskelige i, at der foreligger en klar Afgrænsning af, hvornaar sidstnævnte Personer kan indlægges, har man anset det for rimeligt yderligere at kræve, at der er rejst Sigtelse for Overtrædelse af gældende Bestemmelser om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed. En saadan Overtrædelse kan foreligge som en Overtrædelse af Straffelovens Regler herom, men Indlæggelse bør — foruden i disse Tilfælde, hvor der allerede efter gældende Lov er Hjemmel til Indlæggelse — ogsaa kunne finde Sted af Personer, der mistænkes for erhvervsmæssigt at udøve Utugt, naar der foreligger Sigtelse mod dem for Overtrædelse af gældende Bestemmelser om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed, herunder ogsaa Politivedtægternes Bestemmelser herom, idet disse Grupper af Personer i ganske særlig Grad kan befrygtes at udbrede Smitte.

Foruden i disse to Grupper af Tilfælde kan der foreligge særlige Tilfælde, hvor Tvangsindlæggelse vil vise sig paakrævet, fordi Sygdommens Overførelse til andre ikke betryggende kan paaregnes forebygget paa anden Maade. Dette gælder saaledes, hvis Patientens mentale Tilstand giver Grund til at befrygte Smitteudbredelse, hvis Sygehusindlæggelse ikke sker, f. Eks. fordi Patienten intelligensmæssigt er saa ringe udstyret, at han ikke fuldt ud er i Stand til at forstaa Betydningen af et Samleje-forbuds Overholdelse eller at iagttage simple hygiejniske Forholdsregler i Forhold til Husfæller. Dette gælder endvidere, naar Patienten efter sin hidtidige Vandel maa befrygtes hemningsløst ved given Lejlighed at tilsidesætte meddelte Paalæg. Endelig kan Tvangsindlæggelse

ogsaa være paakrævet i enkelte andre Tilfælde, f. Eks. naar nogen under Udøvelsen af sit Erhverv frembyder ganske særlig Smittefare og ikke er villig til midlertidig at opgive Erhvervet, men sidder Lægens Henstilling herom overhørig.

Omraadet for de Tilfælde, hvor Tvangsindlæggelse kan finde Sted, er saaledes meget snævert, og Indlæggelse i Medfør af denne Bestemmelse vil kun kunne ske i Tilfælde af den nævnte Art og i Tilfælde, der ganske maa sidestilles hermed.

Medens Afgørelsen af, om Tvangsindlæggelse skal ske, for Øjeblikket træffes af Amtmanden under Rekurs til Indenrigsministeren, finder man det rettest, at Bestemmelse om Indlæggelse træffes af Politimesteren (i København Politidirektøren), der ofte er i Besiddelse af et betydeligt Kendskab til de Personer, for hvem Indlæggelse kan komme paa Tale, og til deres Livsvaner. Man har overvejet, om Afgørelsen i disse Sager bør henlægges til Domstolene, men da det drejer sig om forholdsvis kortvarige Indlæggelser, og da Sagerne Behandling under judicielle Former forekommer uhensigtsmæssig, har man anset det for rettest at bibeholde den nuværende Ordning, hvorefter Indlæggelsen sker administrativt. For at skabe Garantier for Rigtigheden af de trufne Afgørelser bør imidlertid saavel Lægen som Embedslægen eller den særligt antagne Læge have Adgang til at udtale sig om Indlæggelsens Nødvendighed, og Afgørelsen bør kunne indbringes for Indenrigsministeriet. Da det paa Grund af Smittefare er af afgørende Betydning, at en Beslutning om Sygehusindlæggelse straks kan bringes til Udførelse, maa det dog anses for paakrævet, at en Klage over Afgørelsen ikke har opsættende Virkning. En Bestemmelse herom, der tilsigter at undgaa Forhaling af Indlæggelsen, er saa meget mindre betænkelig, som de paagældende Indlæggelser altid vil være af kortvarig Natur.

Med Hensyn til Bestemmelsen om Udskrivning er det rimeligt, at denne først maa ske, naar baade den indlæggende Politimyndighed og Sygehusets Læge mener, at Sygehusopholdet ikke længere er nødvendigt til Bekæmpelse af Smittefare. Selvom Udskrivning efter Sygehuslægens Opfattelse kan ske, bør den indlæggende Politimyndighed have Adgang til at modsætte sig Udskrivning, naar Smittefare fortsat er til Stede, og Politiet ud fra sit Kendskab til den paa-